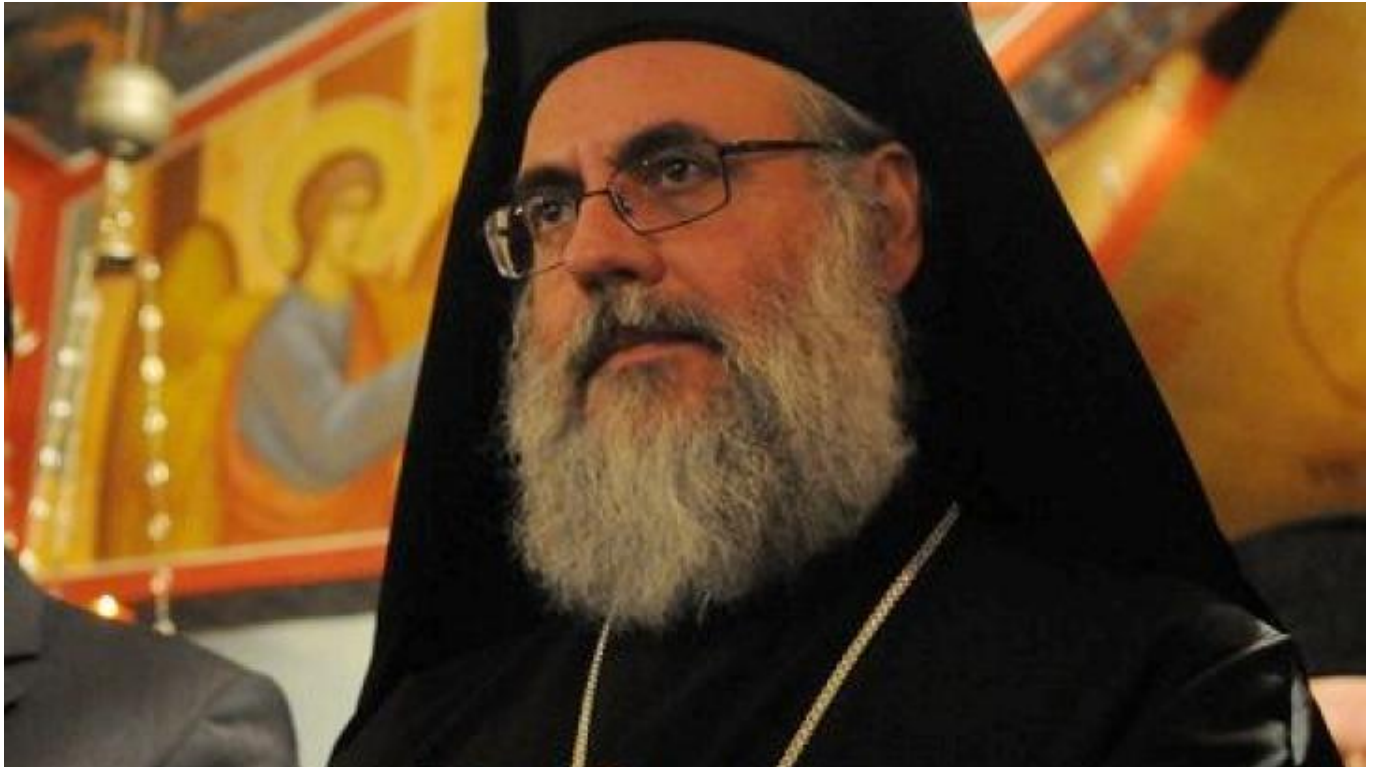

Πάτερ ἅγιε, τήρησον αὐτούς ἐν τῷ ὀνόματί σου!

Μητροπολιτικό Ἔργο / Ι.Μ. Ιλίου, Αχαρνών και Πετρούπολεως

Το κήρυγμα που θα αναγνωστεί στους Ιερούς Ναούς της Μητροπόλεως Ιλίου, Αχαρνών και Πετρούπολεως, την Κυριακή των Αγίων Πατέρων της Α' Οικουμενικής Συνόδου, 31 Μαΐου 2020, αναρτήθηκε στην επίσημη ιστοσελίδα της Μητροπόλεως. Το κήρυγμα, που υπογράφει ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης κ. Αθηναγόρας, έχει στο επίκεντρο την ενότητα της ανθρωπότητας και την διαφύλαξη αυτής στο Εκκλησιαστικό Σώμα.

Διαβάστε το:

«Πάτερ ἅγιε, τήρησον αὐτοὺς ἐν τῷ ὀνόματί σου, οὓς δέδωκάς μοι, ἵνα ὥσιν ἐν καθῶς ἡμεῖς».

Τό παράθεμα αὐτό, πού ἀναφέρει ὁ Θεάνθρωπος Ἰησοῦς στήν Ἀρχιερατική Προσευχή Του, τμήμα τῆς ὁποίας εἶναι τὸ σημερινὸ Εὐαγγελικὸ ἀνάγνωσμα, εἶναι συγκλονιστικό. Λίγο πρὶν τῇ σταυρικῇ Του θυσίᾳ στό Μυστικὸ Δεῖπνο προσφέρει στά εἶδη τοῦ ἄρτου καί τοῦ οἴνου τό Σῶμα καί τό Αἷμα Του στούς μαθητές Του, ἐγκαινιάζοντας καί σφραγίζοντας τή Νέα Διαθήκη τοῦ Θεοῦ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους δηλαδή τήν Ἐκκλησία Του, πού εἶναι τό Σῶμα Του παρατεινόμενο στούς αἰῶνες. Καί μετὰ, ἐνῶ οἱ μαθητές εἶναι συγκλονισμένοι καί ταραγμένοι ἀπό τήν

ἀποκάλυψη αὐτὴ ἀδυνατώντας νὰ τὴν κατανοήσουν, τοὺς ἀπευθύνει λόγο προφητικό καὶ παρηγορητικό γιὰ ὅλα ὅσα στὴ διάρκεια τῶν αἰώνων θὰ συμβοῦν στὴν Ἐκκλησία Του.

Στὴ διάρκεια αὐτοῦ τοῦ παραμυθητικοῦ λόγου Του ἀπευθύνεται ἀρκετές φορές στὸν Θεὸ Πατέρα – τὸ Πρῶτο Πρόσωπο τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ – καὶ τὸν παρακαλεῖ νὰ διαφυλάξει «ἐν τῷ ὀνόματί Του», κάθε ἀληθινὸ Του μαθητὴ στὴν ἱστορικὴ πορεία τῆς Ἐκκλησίας. Ἐξ ἄλλου Τοῦ ζητᾷ ὅλοι, ὅσοι πιστεύσουν σὲ Αὐτόν, νὰ γίνουν ἕνα, σύμφωνα μὲ τὴν εἰκόνα τῆς ἐνότητος τῶν Τριῶν Προσώπων τῆς ὁμοουσίου Τριάδος.

Προφανῶς ἡ ἐνότητα τῆς ἀνθρωπότητος στὸ Ἐκκλησιαστικὸ Σῶμα καταξιώνεται, ὅσο τὰ μέλη τοῦ σώματος παραμένουν πρόσωπα καὶ δὲν κινοῦνται ἀτομοκεντρικά. Ἡ μετάπτωση στὴν κατάσταση τῆς ἀτομικότητος συνεπάγεται αὐτόματα τὴ διάσπαση τῆς ἐνότητος, τὸ διαμερισμὸ, δηλαδή τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ, τῆς Ἐκκλησίας δηλαδή.

Ἀντίθετα ἡ κίνηση τῆς ἀνθρώπινης ὑπαρξης γιὰ ἔξοδο ἀπὸ τὸ «ἐγώ» συμβάλλει στὴν ἀπελευθέρωσή της ἀπὸ τὴν ἀτομιστικὴ ἀντιμετώπιση τῆς σχέσης μὲ τὸν Θεὸ μὲ τὴν ἰδιωτικὴ προσευχή. Ἔτσι ὁ ἄνθρωπος μέσα στο χῶρο τῆς Ἐκκλησίας ἀπευθύνεται ὡς σύνολο καὶ ὄχι ὡς μονάδα πρὸς τὸν Τριαδικὸ Θεό.

Ἡ ἔννοια τῆς ἀτομικῆς προσέγγισης τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὸν Θεὸ δὲν ὑφίσταται στὴν ὀρθόδοξη πνευματικότητα χωρὶς «εὐλογία» ἀκόμη καὶ στὸν λεγόμενο ἀναχωρητικὸ μοναχισμό. Ὁ μοναχὸς φεύγει ἀπὸ τὸ μοναστήρι γιὰ νὰ ἀγωνισθεῖ στὴν ἔρημο μόνος του μόνον μὲ εὐλογία τοῦ γέροντά του. Καὶ στὸν κόσμον οἱ λατρευτικὲς μας συνάξεις ἀρχίζουν μὲ τὸ «Εὐλογητός ὁ Θεός» ἢ μὲ τὸ «Εὐλογημένη ἡ Βασιλεία». Μὲ αὐτόν τὸν τρόπο τὸ κάθε ἕνα ἀτομικὸ «ἐγώ» μετέχει στὸ ἐνιαῖο «ἐγώ» ὁλόκληρης τῆς ἀνθρωπότητος πού ἔρχεται σὲ συνάντηση μὲ τὸ «Ἐσύ» τῆς Θείας Πραγματικότητος.

Ἔτσι κατανοοῦμε τὸν πόνο καὶ τὰ δάκρυα τῶν Ἀγίων γιὰ ὅλο τὸν κόσμον.

Ἔτσι καταξιώνεται στὴν Ἐκκλησιαστικὴ κοινότητα ἡ ἐμπειρία τῆς Ἀγάπης τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ πλησίον καὶ ἡ ἐκπλήρωση τῆς εὐχῆς τοῦ Λυτρωτοῦ τοῦ ἀνθρωπίνου γένους Χριστοῦ «ἵνα ὧσιν ἕν».

Ἡ ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας – κατὰ τὸν Ἅγιο Κυπριανό – ἀγκαλιάζει τὸ χῶρο καὶ τὸ χρόνο, τὸ ἐπίγειο καὶ τὸ ἐπουράνιο, τὴν Ἐκκλησία τῶν ἀνθρώπων καὶ τὴν ἐκκλησία τῶν ἀγγέλων.

Ἡ ἐπίκληση τῆς ἐνότητος σύμφωνα μὲ τὴν προσευχὴ τοῦ Κυρίου, ἀνάγεται στὴν μοναρχικὴ ἀρχὴ τοῦ Οὐρανίου Πατέρα, πού εἶναι ἡ πηγὴ τῆς Τριαδικῆς ἐνότητος

καὶ ἡ πηγή τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐνότητος, θὰ σημειώσει ὁ θεολόγος καὶ φιλόσοφος Παῦλος Εὐδοκίμωφ.

Αὐτὴ ἀκριβῶς τὴν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας πολέμησε κατεξοχήν, ὁ Ἀρειανισμός, ποὺ καταδικάστηκε ἀπὸ τὴν Α' Οἰκουμενικὴ Σύνοδο.

Μὲ αὐτὴ τὴν ἀφορμὴ οἱ Πατέρες μας ἐπέλεξαν γιὰ τὴν σημερινὴ Κυριακὴ μιὰ ἐβδομάδα πρὶν τὴν Κυριακὴ τῆς Πεντηκοστῆς, τὴν συγκεκριμένη Εὐαγγελικὴ περικοπὴ, ὅπου ὁ Κύριος προσεύχεται στὸν Πατέρα Του γιὰ τὴν ἐνότητα τῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας Του.

Μετά τὴν ἑορτὴ τῆς Ἀναστάσεως, τὴν ὁμολογία τῆς θεότητος τοῦ Κυρίου καὶ τοῦ Μεσσιανικοῦ Του χαρακτήρα ἀπὸ τὴν Σαμαρείτιδα καὶ τὸν ἐξ γενετῆς τυφλό, ἔρχεται ἡ σημερινὴ Κυριακὴ τῶν Ἁγίων Πατέρων νὰ ἐπισφραγίσει τὶς ἀλήθειες τῆς πίστεως μας γιὰ τὸ Πρόσωπο τοῦ Θεανθρώπου Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ὁ αἵρεσιάρχης Ἄρειος – πρωτοπρεσβύτερος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἀλεξάνδρειας – κινούμενος ἀτομοκεντρικά καὶ ἐγωτικά κήρυττε, ὅτι ὁ Μονογενὴς Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ εἶναι κτῖσμα – δημιούργημα καὶ ὄχι ἀληθινὸς καὶ τέλειος Θεός «ὁμοούσιος τῷ Πατρί». Τὸ περιεχόμενο τοῦ κηρύγματός του ὁδηγοῦσε στὴ διάσπαση τῆς ἐνότητος τῶν Τριῶν Προσώπων τοῦ ἐνὸς Θεοῦ, μέ φυσικὸ ἐπακόλουθο τῆ διαίρεση τοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας.

Μὲ πνεῦμα ἀγάπης, ἐνότητος καὶ ὁμόφωνα, οἱ 318 Ἅγιοι Πατέρες, ποὺ συνεκρότησαν τὴν Α' Οἰκουμενικὴ Σύνοδο διετύπωσαν τὰ 6 πρῶτα ἄρθρα τοῦ συμβόλου τῆς Πίστεως, καθαίρεσαν τὸν Ἄρειο ἀπὸ τὸ ἀξίωμά του καὶ ἀναθεμάτισαν – ἀφόρισαν δηλαδή – τὸν ἴδιο καὶ τὰ αἵρετικά του φρονήματα.

Τὴ συγκεκριμένη ἀπόφαση ἔλαβε ἡ Οἰκουμενικὴ Σύνοδος, ποὺ εἶναι τὸ ἀρμόδιο ὄργανο, ὡς Σύνοδος, γιὰ τὴ λήψη τέτοιου εἴδους ἀποφάσεων σχετικὰ μὲ τὴ στάση μας ἀπέναντι στοὺς ἁμαρτάνοντες ἀδελφούς μας ἐφαρμόζοντας τὸ λόγο τοῦ Κυρίου «εἰπὲ τῇ Ἐκκλησίᾳ» (Ματθ. 18, 17). Γιὰ τὴν διόρθωση τῶν σφαλμάτων τῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας ἀκολουθεῖται μιὰ συγκεκριμένη διαδικασία: ὑποδεικνύεται τὸ λάθος, καλεῖται αὐτός πού σφάλλει νὰ παράσχει ἐξηγήσεις καὶ ἔπειτα λαμβάνεται συνοδικὰ ἡ ἀπόφαση.

Ἡ ἐκκλησιαστικὴ σύναξη – καὶ ὄχι μεμωνομένα πρόσωπα, ὅσο καὶ ἂν φωνασκοῦν καὶ κραυγάζουν – εἶναι ἀρμόδια νὰ κρίνει καὶ νὰ λάβει θετικὴ ἢ ἀρνητικὴ ἀπόφαση γιὰ τὸν ἀφορισμὸ ἢ τὸ ἀνάθεμα, διότι οἱ κοινωνικὲς ἐπιπτώσεις καὶ οἱ πνευματικὲς συνέπειες τῆς ποινῆς τοῦ ἀναθέματος εἶναι ἐξαιρετικὰ βαρεῖς, ἰδιαίτερα ὅταν μιὰ κοινωνία εἶναι συνειδητοποιημένη ἐκκλησιαστικά, καὶ ὅταν τὴν ποινὴ αὐτὴ τὴν ὑφίστανται σημαίνοντα πρόσωπα, πού ἴσως ἀγνοοῦν βασικὲς ἀρχές τῆς Ὁρθόδοξης

πνευματικότητας.

Χρέος, ὅμως καὶ ἀποστολή τοῦ κάθε πιστοῦ χριστιανοῦ ἀπέναντι σὲ πρόσωπα ποὺ σφάλλουν εἶναι ἡ ἐν ἀγάπῃ θερμὴ προσευχή γιὰ τὴν σωτηρία τοῦ ἀμαρτάνοντος σύμφωνα καὶ μέ τὴν σύσταση τοῦ Ἀποστόλου Παύλου «μηδενὶ μηδὲν ὀφείλετε εἰ μὴ τὸ ἀγαπᾶν ἀλλήλους» (Ρωμ. 13,8). Αὐτὴ ἡ στάση κάνει πραγματικότητα τὸ λόγο τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ «ἵνα ὦσιν ἕν».

Ἡ αἵρεση ἢ τὸ σχῆμα εἶναι ἕνα φαινόμενο, ποὺ παρουσιάζεται κατὰ καιροὺς στὴ ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας. Εἶναι ὅμως αἵτημα προσευχητικῆς ἀγωνίας τοῦ καθενὸς χριστιανοῦ νὰ ζητᾷ τὴν οὐσιαστικὴ ἐκκλησιαστικὴ «ἐνότητα», ποὺ ἀπὸ τὴ φύση τῆς ἀποκαλύπτεται ὡς μοναδική. Ἡ Ἐκκλησία εἶναι μία, ἁγία καὶ μοναδική.

Ἀδελφοί μου,

Ἡ ἀποστολή γιὰ τὴν διαποίμανση τοῦ σύγχρονου ἐκκλησιαστικοῦ πληρώματος, ἐπιβάλλει τὴν ἀντιμετώπιση τοῦ κάθε ἀδελφοῦ «ἐν ἀγάπῃ καὶ ἀληθείᾳ».

Χρειάζεται νὰ κάνουμε μιὰ ὑπέρβαση στὸ δικανικὸ πνεῦμα τοῦ αὐστηροῦ ἐπικριτικοῦ ἐλέγχου γιὰ τὴν παράβαση καὶ τῆς ἄνευ ὅρων συνεπαγομένης τιμωρίας.

Χρειάζεται νὰ συνειδητοποιήσουμε, ὅτι ὁ Κύριος «ἠγάπησεν ἡμᾶς» καὶ παρέδωκε τὸν ἑαυτό Του στὸ Σταυρό γιὰ τὴ Σωτηρία μας. Ἡ θυσιαστικὴ ἀγάπη καὶ ἡ προσευχή γιὰ ἐνότητα μέσα στὴν Ἐκκλησία εἶναι ὁ τρόπος ἐπίλυσης τῶν προβλημάτων.

Εὐχομαι καὶ προσεύχομαι κάθε κρίση ποὺ διέρχεται ἡ κοινωνία μας σὲ κάθε τομέα νὰ οἰκοδομεῖ ἀληθινούς χριστιανούς «ἐν ἐνὶ στόματι καὶ μιᾷ καρδίᾳ» προσευχομένους καὶ ἐνωμένους ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ.

Μετά πατρικῶν εὐχῶν

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ

Ο ΙΛΙΟΥ, ΑΧΑΡΝΩΝ & ΠΕΤΡΟΥΠΟΛΕΩΣ

ΑΘΗΝΑΓΟΡΑΣ